

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/157/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118201257
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6118201257.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej a členov senátu Mgr. Zuzany Štolcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom T. X., XXX XX C., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom K. L.S. XXX XX J. - C., v konaní o zaplatenie 441,84 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 44Cb/121/2018-94 zo dňa 22. mája 2020 vo výrokoch I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 441,84 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 441,84 Eur od 06.12.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 44Cb/121/2018-94 zo dňa 22. mája 2020 v napadnutých výrokoch
- I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 441,84 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 441,84 Eur od 06.12.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,
- III., podľa ktorého žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,48 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 441,84 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 441,84 Eur od 06.12.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,48 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd v odôvodnení rozsudku poukázal na žalobu žalobcu a po vykonanom dokazovaní za aplikácie ust. § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 580, § 581 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka v spojení s rozhodnými ustanoveniami zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), ako aj ust. § 517 veta prvá ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. dospel k záveru, že žalobe žalobcu je nevyhnutné vyhovieť a túto zamietnuť len v časti uplatneného úroku z omeškania.

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi stranami nebolo sporné to, že dňa 24.08.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bol poškodeným P., ako aj, že škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v čase nehody u žalovaného. Spornou zostala výška poistného plnenia. Žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní, avšak okresný súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Túto aktívnu vecnú legitímáciu založila Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 06.10.2017. Skutočnosť, že žalovanému bolo postúpenie pohľadávky známe, vyplýva z oznámenia o poistnom plnení adresovaného žalobcovi. Žalovaný taktiež nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, že priznané poistné plnenie poukázal na účet žalobcu.

4. Okresný súd uviedol, že samotný vznik škody, teda moment, kedy došlo k úbytku majetkových hodnôt na strane poškodeného, nastal úhradou nájomného, pričom k úhrade došlo započítacím prejavom, ako to vyplynulo zo Zmluvy o postúpení pohľadávky. Z dôvodu uzavretia nájomnej zmluvy, pretože počas vykonávanej opravy poškodený nemohol užívať vlastné motorové vozidlo, existovala aj príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a vznikom škody na strane poškodeného. Nutnosť nájmu náhradného motorového vozidla poškodeným žalovaný nespochybnil. Čo sa týkalo účelnosti vynaložených nákladov, zo Zmluvy o nájme vyplynulo, že táto bola dojednaná od 18.09.2017 do času opravy vozidla. Z faktúry č. 170444 vyplynulo, že nájom trval od 18.09.2017 do 06.10.2017, teda 19 dní. Dojednané denné nájomné bolo vo výške 44,40 Eur s DPH, spolu teda nájomné predstavovalo sumu 843,60 Eur. Žalovaný výšku náhrady škody titulom nájomného krátil a uznal iba v rozsahu 12 dní pri dennom nájomnom 33,48 Eur, čo odôvodnil v časti skrátenia počtu dní nájmu rozsahom poškodenia a prácnosťou opravy, teda že rozsah poškodenia vozidla poškodeného si vyžadoval maximálne 12 dní opravy a výšku denného nájomného krátil na sumu 33,48 Eur, vychádzajúc z cenníka požičovne, kde bola vykonávaná oprava poškodeného vozidla. Okresný súd mal za to, že pokiaľ sa žalovaný domnieval, že náklady na nájom náhradného motorového vozidla neboli účelne vynaložené, bolo jeho povinnosťou túto skutočnosť v konaní aj preukázať. Žalovaný na dôvod krátenia poistného plnenia neuviedol žiadne skutkové tvrdenia a ani nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Žalobca na druhej strane preukázal vznik škody titulom úhrady nájomného v celkovej výške 843,60 Eur, pričom išlo o nutne a účelne vynaložené náklady a bolo nesporné, že žalovaný plnil iba sumu 401,76 Eur, preto okresný súd žalovaného zaviazal na zaplatenie zostávajúcej časti 441,84 Eur.

5. Okrem istiny žalobca uplatňoval aj 5 % úroky z omeškania ročne od 04.10.2017 do zaplatenia, s poukazom na ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z..

6. Okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a mal za to, že v zmysle uvedeného právneho záveru najvyššieho súdu nateraz nejde o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Okresný súd potvrdil to, že ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. sa výlučne vzťahuje k nepeňažnej povinnosti poisťovateľa uvedenej v ust. § 11 ods. 6 predmetného zákona. Toto však nevylučuje povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania v prípade, že sa dostane do omeškania s plnením peňažnej povinnosti. Podľa ust. § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. sa v prípade, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy a jedným z nich je aj Občiansky zákonník. Pokiaľ zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla špeciálnu úpravu ohľadom úrokov z omeškania s omeškaným poistným plnením neobsahuje, na povinnosť platiť úroky z omeškania sa aplikuje ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Otázkou preto zostáva len to, kedy sa poisťovateľ dostane do omeškania s platením poistného plnenia v prípade, že si povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil, avšak uplatnenú a preukázanú náhradu krátil a v následnom súdnom konaní bol zaviazaný na jej zaplatenie.

7. Okresný súd mal za to, že pri posudzovaní tejto otázky zvolil výklad ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý považoval za ústavné konformný. Podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. je splatnosť poistného plnenia viazaná na skončenie prešetrovania alebo na doručenie právoplatného rozhodnutia súdu poisťovateľovi. Hoci v danom prípade o výške poistného plnenia rozhoduje súd, súčasne zastal názor, že omeškanie poisťovateľa by sa malo odvíjať už od skončenia prešetrovania. Ak poisťovateľ poškodenému tieto nároky neoprávnene krátil, nebol podľa názoru okresného súdu dôvod k tomu, aby poisťovateľ ako každý iný dlžník nebol sankcionovaný v podobe úroku z omeškania, pretože svoj záväzok nesplnil riadne a včas. Žalovaný sa preto dostal s neoprávnene kráteným poistným plnením do omeškania uplynutím 15-tich dní od skončenia prešetrovania. Otázka splatnosti poistného

plnenia podľa záverov okresného súdu, ako je aktuálne v ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., bola obdobne riešená vo vyhláske Ministerstva financií SR č. 423/1991 Zb.. Aj toto ustanovenie viazalo splatnosť poisťného plnenia alebo na skončenie šetrenia alebo na doručenie právoplatného rozhodnutia o výške náhrady škody. V prípade, že sa poškodený s poisťovateľom nedohodol na výške náhrady škody, bol poškodený nútený žalovať škodcu. Splatnosť poisťného plnenia preto bola viazaná na obdržanie právoplatného rozhodnutia o výške náhrady škody a takýto postup v kontexte uvedenej právnej úpravy dával zmysel. Zákon č. 381/2001 Z.z. túto formuláciu napriek zásadnej zmene právnej úpravy prevzal, čím sa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. podľa názoru okresného súdu stalo menej zrozumiteľnejším. Na základe takto prijatých záverov okresný súd mal za to, že žalobca má nárok aj na úroky z omeškania. Tieto mu však nepriznal tak, ako ich uplatnil od 04.10.2017, ale až od 06.12.2017, pretože z oznámenia o poskytnutí poisťného plnenia vyplynulo, že šetrenie poisťnej udalosti bolo ukončené dňa 20.11.2017. Posledným dňom 15-dňovej lehoty na poskytnutie poisťného plnenia teda bol 05.12.2017 a až dňom 06.12.2017 sa žalovaný dostal s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania. Výška uplatneného úroku z omeškania 5 % ročne podľa okresného súdu zodpovedala aktuálnej výške úroku z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Okresný súd preto úroky z omeškania vo výške 5% ročne priznal zo sumy 441,84 Eur od 06.12.2017 do zaplatenia a v časti zvyšných úrokov z omeškania žalobu zamietol.

8. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, 2 CSP. Okresný súd vyjadril pomer úspechu a neúspechu žalobcu v konaní, ktorý sa domáhal zaplatenia sumy 500,06 Eur, a to 441,84 Eur istina, 58,22 Eur úrok z omeškania 5 % ročne od 04.10.2017, vyčíslený ku dňu rozhodnutia súdu vo veci, teda k 22.05.2020. Žalovaná pohľadávka žalobcovi bola ako skutkovo a právne dôvodná priznaná v rozsahu istiny a časti úroku z omeškania, taktiež vyčísleného ku dňu rozhodnutia okresného súdu, teda k 22.05.2020 celkom vo výške 496,25 Eur (441,84 Eur + 54,41 Eur). Okresný súd dospel k percentuálnemu vyjadreniu úspechu žalobcu v konaní, ktorý je 99,24 %, k percentuálnemu vyjadreniu neúspechu žalobcu v konaní, ktorý je 0,76 % (100 % mínus 99,24 %) a nakoniec k percentuálnemu vyjadreniu čistého úspechu žalobcu v konaní, ktorý bol 98,48 % (99,24 % mínus 0,76 %). V rozsahu čistého úspechu žalobcu v konaní bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania o podanej žalobe, o výške ktorej rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

9. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, a to do výrokov I. a III.. Mal za to, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f), h) CSP). Žalovaný v napadnutých výrokových častiach a k tomu sa viažucemu odôvodneniu rozsudku okresného súdu mal za to, že odôvodnenie je arbitrárne a nie je v zmysle ust. § 220 ods. 2 tretia veta CSP presvedčivé. Žalovaný zotrval na tom, že žalobca nebol v konaní aktívne vecne legitimovaný, pretože poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Poškodený preto predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Žalovaný poukázal na ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na uzavretú Zmluvu o postúpení pohľadávky mal za to, že z nej vyplýval prejav vôle účastníkov najskôr cedovať pohľadávku a až následne uskutočniť započítanie vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Pokiaľ poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a následne žalobcovi nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Zmluvu o postúpení pohľadávky žalovaný považoval podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka za zjavne absolútne neplatný právny úkon.

10. Žalovaný nesúhlasil ani s priznaním úrokov z omeškania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorým bol vyslovený názor, že úroky z omeškania vznikajú až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, a to ak by došlo k omeškaniu žalovaného v prípade neplnenia si povinnosti, uloženej mu právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Najvyšší súd SR ako dovolací súd uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania vyjadrená v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v ust. § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z.z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov

poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Žalovaný navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I. a III. zrušiť a vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

11. K doručenému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 11.08.2020. Žalobca považoval rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu mal okresný súd preukázanú z predloženej Zmluvy o postúpení pohľadávky, podľa ktorej došlo k platnému postúpeniu pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací už v rozhodnutí sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018 v obdobnej veci konštatoval, že ak žalovaný namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na ňom, aby poskytol súdu v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež dôkazy, ktorými by podložil svoje závery. Ak k uvedenému nedošlo, tak potom nemôže byť akceptovaná obrana žalovaného v odvolacom konaní. V prípade aktívnej vecnej legitimácie žalobca zdôraznil, že v danom smere poškodený mal v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu ako prenajímateľa vozidla. Dlužníkom v tomto prípade je žalovaný a nie poškodený. V čase uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, teda aj k vzniku škody. Podľa predloženej Zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, z ktorého vyplynulo, že zmluva o postúpení tvorí jeden celok, ktorý upravuje navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti subjektov, v rámci ktorej zmluvy došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal ďalej na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, podľa ktorého úhradu nájomného suplovalo v danom prípade samotné postúpenie. V tomto rozhodnutí bolo skonštatované, že pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmet postúpenia tvoril nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.

13. V časti úroku z omeškania žalobca poukázal na opačné stanovisko, ktoré zaujal Najvyšší súd SR sp. zn. 5Obo 19/2009 zo dňa 25.03.2009, pričom v uvedenej otázke doposiaľ nebolo prijaté zjednocujúce stanovisko. Žalobca poukázal na ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t.j. sankcionuje neskoré prešetrovanie a vybavenie poisťnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca pre úplnosť poukázal na ust. § 153, § 154 CSP, keď v priebehu konania do skončenia dokazovania sa žalovaný vôbec nevyjadril k opodstatnenosti úrokov z omeškania a za týmto účelom neposkytol okresnému súdu žiadne dôkazy. Naproti tomu až v odvolacom konaní poukázal na viac ako rok a pol staré rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, ktoré muselo byť žalovanému známe už predtým. Podľa tohto rozhodnutia by pre úplné vylúčenie povinnosti poisťovateľa nahradiť vzniknutú škodu postačovalo uviesť akékoľvek dôvody odmietnutia plnenia, bez ohľadu na ich kvalitu a opodstatnenosť nároku poškodeného, čo podľa žalobcu je neprijateľné. Žalobca navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie s priznaním trov odvolacieho konania.

14. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 21.08.2020 (č.l. 134 spisu) bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručené žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu s možnosťou vyjadrenia sa k nemu v lehote 10 dní, ktorú možnosť žalovaný do momentu konania a rozhodovania krajským súdom nevyužil.

15. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovaného a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

16. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/157/2020-140 zo dňa 13.01.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 16.03.2021 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

17. Primárne krajský súd v súvislosti so svojím konaním a rozhodovaním vo väzbe na väčšie množstvo vyvolaných odvolacích sporov v obdobných veciach zvyrazňuje to, že bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, za rešpektovania ust. § 153, § 154 CSP v spojení s ust. § 366 CSP.

18. Z obsahu spisového materiálu vyplývalo, že vo veci podanej žaloby žalobcu bolo rozhodnuté v upomínacom konaní platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 5Up/7/2018 zo dňa 15. januára 2018, proti ktorému platobnému rozkazu žalovaný podal odpor v podaní zo dňa 09.02.2018. Z obsahu podaného odporu krajskému súdu bolo zrejmé, že žalovaný nepoužil obranu voči úrokom z omeškania tak, ako to uplatňoval v konaniach, ktoré posudzoval odvolací súd pod sp. zn. 13Cob/126/2020, sp. zn. 13Cob/142/2020. V tejto odvolacej právnej veci neuplatnil žalovaný prostriedky procesnej obrany, procesného útoku v časti uplatneného príslušenstva, a to úrokov z omeškania, t.j. neuviedol tvrdenia, ktorými by popieral opodstatnenosť tohto nároku. Obrana žalovaného v konaní pred okresným súdom bola zameraná len na žalovanú istinu.

19. V danej odvolacej právnej veci okresný súd uznesením č.k. 44Cb/121/2018-57 zo dňa 22. novembra 2018 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 30 dní od doručenia uznesenia vyjadril k vyjadreniu žalobcu, uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na svoju obranu s poučením, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Žalovaný bol v tomto uznesení okresného súdu poučený tak o sudcovskej ako aj zákonnej koncentrácii konania v zmysle ust. § 153, § 154 CSP. Do momentu konania a rozhodovania okresným súdom žalovaný neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti, tvrdenia, neoznačil žiadne dôkazy k časti uplatneného nároku žalobcu o zaplatenie úrokov z omeškania. Žalovaný až v podanom odvolaní poskytol tvrdenia v časti okresným súdom priznaného príslušenstva, a to úroku z omeškania, keď vyjadroval svoj názor k ust. § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) v spojení s ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018. Krajský súd uvádza, že podľa postupu a konania súdom prvej inštancie žalovanému nič nebránilo k tomu, aby prostriedky procesného útoku, procesnej obrany k uplatnenému úroku z omeškania žalobcom uplatnil, použil už v konaní pred okresným súdom. Pokiaľ tak neurobil v podanom odpore, túto možnosť mal v lehote poskytnutej okresným súdom uznesením č.k. 44Cb/121/2018-57 zo dňa 22. novembra 2018, ktorú zákonnú možnosť žalovaný pred okresným súdom nevyužil. Žalovaný bol poučený, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy sa nebude prihliadať.

20. Z dôvodu takéhoto zákonného postupu okresným súdom mal krajský súd za to, že bolo namieste k rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného v časti žalobcom uplatneného príslušenstva, a to úroku z omeškania, aplikovať ust. § 366 CSP. Znamená to, že na prostriedky procesnej obrany, ktoré boli použité žalovaným až v ním podanom odvolaní a ktoré sa týkali tvrdenia nedôvodnosti požadovaného úroku z omeškania, nebolo možné prihliadnuť. Jednalo sa o novoty použité žalovaným až v odvolacom konaní, u ktorých nebol preukázaný žiaden zákonný dôvod vyjadrený pod písmenom a) až d) ust. § 366 CSP, pre ktorý by bolo možné na obranu žalovaného použiť až v odvolaní v časti týkajúcej sa žalobcom uplatnených úrokov z omeškania, prihliadať. Opačný prístup krajského súdu by bol popretím princípu neúplného apelačného konania, koncentračnej zásady, popretím dôkaznej povinnosti sporových strán, povinnosti tvrdenia, ak aj v zmysle Čl. 8 CSP strany sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Opačný prístup krajského súdu by bol popretím aj princípu rovného postavenia sporových strán v zmysle Čl. 6 ods. 1 CSP, keď sporové strany v rovnakej miere majú dané možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany. V neposlednom rade iný prístup odvolacieho súdu než aplikácia ust. § 366 CSP by odporoval aj ust. § 151 ods. 1 CSP, ak skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

21. Okolnosti súdnej veci nedávali zákonný priestor k tomu, aby aktivitu preberal súd namiesto sporovej strany. Pokiaľ žalovaný v priebehu konania pred okresným súdom a do rozhodnutia napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie neuviedol tvrdenia, neposkytol dôkazy k uplatnenému príslušenstvu, a to úroku z omeškania a tieto tvrdenia, obranu uviedol až v štádiu vyvolaného odvolacieho konania v ním podanom odvolaní, išlo o procesnoprávny stav novoty v odvolacom konaní, pre ktorý krajský súd nemal možnosť podrobiť prieskumu aj okresným súdom priznané príslušenstvo, a to úrok z omeškania, preto vo vyvolanom odvolacom konaní mohlo dôjsť len k jeho potvrdeniu výlučne za aplikácie ust. § 387 ods. 1 CSP. Krajský súd uvedený svoj postup zvyrazňuje vzhľadom aj k iným odvolacím sporovým právnym veciam a v nich prijatých záverov krajským súdom, pokiaľ bol splnený a daný zákonný priestor na posudzovanie úrokov z omeškania odvolacím súdom.

22. Žalovaný v odvolaní namietal arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Krajský súd uvádza, že rozsudok okresného súdu mal atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd zhodnotil skutkový stav a vyjadril aj právne posúdenie veci. Rozhodnutie okresného súdu predstavovalo spôsobilý predmet posudzovania krajským súdom.

23. Nebol relevantný odvolací dôvod žalovaného o námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Okresný súd vecne správne skonštatoval, že žalobca je aktívne vecne legitímovaný, čo vyplynulo zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 06.10.2017 uzavretej medzi poškodeným a žalobcom, z Oznámenia o postúpení pohľadávky, ktoré uskutočnil poškodený a v neposlednom rade aj z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 24.11.2017, podľa ktorého žalovaný týmto úkonom akceptoval vecnú legitímáciu žalobcu, keď žalobcovi oznámil ukončenie šetrenia poistnej udalosti a poskytnutie ním akceptovanej výšky poistného plnenia.

24. Tak ako skonštatoval okresný súd, vo vzťahu k uplatnenej istine nebolo sporné to, že došlo k škodovej udalosti, a to dopravnej nehode, pri ktorej bol poškodeným P. N., ani to, že škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v čase nehody u žalovaného. Nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov poškodeným súvisiacich s nájmom náhradného motorového vozidla po dobu opravy poistnou udalosťou poškodeného vozidla nebola žalovaným spochybnená žiadnym relevantným dôkazom. Za tohto procesnoprávneho stavu preto žalobca nutnosť a účelnosť nákladov vynaložených poškodeným preukázal, k vynaloženiu ktorých došlo práve spôsobom dohodnutým v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 06.10.2017, keď k ich vynaloženiu došlo zo strany poškodeného spôsobom započítania. Žalobca voči poškodenému mal nárok na náhradu nájomného a poškodený voči žalobcovi nárok na odplatu za postúpenú pohľadávku žalobcovi, ktorou bola pohľadávka poistného plnenia, voči ktorej dlžníkom bol žalovaný. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 06.10.2017 bola platným právnym úkonom, ktorý zodpovedal ust. § 524 a nasl. ust. Občianskeho zákonníka, keďže ňou sa postupovala pohľadávka poškodeného pána P. voči žalovanému, a to pohľadávka na poistné plnenie, obsahom ktorej bola ujma vzniknutá u poškodeného - škoda z titulu poistnej udalosti (dopravnej nehody). Krajský súd dodáva, že pod bodom 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 06.10.2017 dohodnuté započítanie vzájomných pohľadávok má z ekonomického hľadiska charakter platenia. Predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 06.10.2017 uzavretej medzi žalobcom a poškodeným P. N., bola pohľadávka na poistné plnenie, a preto nebolo možné konštatovať, že by išlo o neexistujúci predmet postúpenia, následne z čoho bol vyvodený správny záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

25. Vzhľadom k vyššie uvedeným záverom a zhodnoteniam bol napadnutý rozsudok okresného súdu v dotknutých výrokových častiach potvrdený za aplikácie ust. § 387 ods. 1 CSP, za rešpektovania kontradiktórnosti konania a ust. § 366 CSP, podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, nemôžu tvoriť relevantný základ pre odvolacie konanie.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia za aplikácie ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.